

Med Onkel Herman og Gamle Ole i Kebabistan!

Det var ren gensynsglæde at stige af bussen ved Valide Bendi, som dæmningen bag ved stævnepladsen på 1. etape hedder på tyrkisk. Her mødte vi gode venner fra Nordvest OK og OK Vendelboerne, foruden en række andre danskere, der også havde taget turen til Istanbul 5-Days. For vort vedkommende var det 4. gang, så enten skal vi til at finde nye græsgange, eller også skal vi bare erkende med os selv, at det er en fantastisk oplevelse – hver gang!

Sultanahmet-kvarteret og det labyrintiske område omkring den gamle bazar fra midten af 1400-tallet opsluger en, det travle Bosporustræde med mylderet af små færger er betagende, og gadens mylder af mennesker, skæbner, gadehandlere og indhyllede kvinder drager dig ind i denne smeltedigel af en by.

Den rummer mindst 17 mio. indbyggere, og har været både magtcenter i Ottomanernes mægtige rige og et merkantilt centrum siden tidernes morgen. Muezzinens vedholdende kalden til bøn fra slanke minareter gjalder ud i gaderne, og er blot en ekstra dimension i Istanbul, Konstantinobel eller Byzans, som dette vadedsted mellem Europa og Asien er blevet kaldt gennem tiderne.

Men - nu gjaldt det 1. etape. Danskergruppens D 65-løbere, med kendte profiler som Rigmor Schou (Mariager Fjord), Jane Thode (Nordvest) og Ellen Thomsen (Vendelboerne) lagde hårdt ud med tætte starttider. Så tætte at hele holdet var samlet allerede ved post 2. Her konceptudviklede de ved fælles hjælp den kendte orienteringsteknik: "Fluer i en flaske", da ingen havde det mindste begreb om, hvor posten var. Ind og ud, vend om, ned til højre, rundt om, længere til venstre, op igen.... mærkeligt!! Samlet set investerede de hver i omegnen af 45 minutter i projektet med den genstridige post. Efterfølgende gik der vedholdende rygter på stævnepladsen om, at kortet burdes tegnes om ved bemeldte post efter damernes udfoldelser, da det formentligt lignede noget, som en flok terrængående gocarts havde kværnet rundt i.

Heldigvis var alt glemt næste dag, hvor vi samledes ved et af de utallige færgelejer ved Eminönü, for at blive fragtet over til Heybeliada, der er en af de fortryllede Prinsens Øer, som svæver på Marmarahavet en times sejlads udenfor Istanbul. Af ren og skær solidaritet kastede Herman (Nordvest) sig ud i et sympatibom på ikke mindre end 17, ja, sytten!!, minutter, også ved hans post 2. Ville åbenbart ikke stå tilbage for Jane's ditto dagen før!

Hurtige små poster i listige kurvedetaljer på en af de pinjetræsklædte toppe, herefter ned i byen, hvor tiden tydeligvis havde stået stille i mange år, og en ny runde på den næste top, inden målet var i sigte.

Ole Thomsens (Vendelboerne) brystnummer var en historie for sig selv. "Ganske tilfældigt" havde han fået nr. 90, der jo i Bankospillet's univers er kendt som "Gamle Ole". Hvor var det dog betænksomt og godt set af arrangørerne! På vej hjem til fastlandet drak vi æblete og diskuterede vejvalg, mens Ole og Arne Pedersen (Mariager Fjord) på bedste vis imiterede de to gnavpotter på balkonen i Muppet Show, mens de havde en temmelig nørdet diskussion om korttegnerens formodede tankerække omkring en punkthøj.

Dagen efter til 3. etape var vi tilbage i Belgrad Ormani (skov på tyrkisk!!), som nærmest må være alle skoves moder! Kæmpestor og tyst ligger den nord for Istanbul, med dybe slugter, høje bakker og djævleranker. Sidstnævnte skal der ikke spøges med. Lange og tornede

hænger de ned fra træerne, som ligger de på lur for at indfange sagesløse deltagere i denne orienterings-odyssé.

Rejseselskabet, der passende kunne kaldes "Pensionister uden Grænser", var anført af den ukuelige alderspræsident Peter Arildsen (Vendelboerne), som havde medbragt Vivi, Finn og Birgit, der benyttede lejligheden til at fejre sin fødselsdag under de fremmede himmelstrøg.

O-løb gør altså noget ved folk! Dels så flere af pigerne i selskabet deres snit til at afprøve en riskost, af Bloksberg-modellen!, der stod på stævnepladsen ved 3. etape, uden at nogen dog evnede at lette fra jorden. Senere og undervejs på banen hjalp jeg Rigmor med lidt landkending, og mødte kort efter Lene Bank Hansen (Vendelboerne), der er kendt som en venlig og omsorgsfuld person, som løber samme klasse som Rigmor. Kom til at nævne det med landkendingen, hvilket straks fik Lene til at udbryde: "*Det skulle du da ikke have gjort!*". Så meget for næstekærligheden, når det gælder den nådesløse kamp med kort og kompas! Andre gik anderledes grundigt til værks. Arne, der er en erfaren korttegner, løb i sin søgen efter post 3, helt ud til kortkanten, for at tjekke om denne var lagt rigtigt ind. Sandheden var nu nok, at han ikke anede hvor den forba.... post var placeret.

Samme aften gik det løs med natsprint i den gamle bazar. Utroligt fascinerende at spurte rundt i denne natlige labyrint, der om dagen er en heksekedel af handlende og tusindvis af mennesker. Nu var handelsboderne dækket ned, og kun o-løbere med flakkende pandelamper og opskræmte katte løb rundt i de dunkle stræder og gyder.

Posterne lå så tæt, at nogle må tage fingrene i brug for at tælle. Problemet opstår så, når man når til post nummer 10! Det måtte Arne sande, for resolut tog han post 11-12 og 13 i forkert rækkefølge. Men det er selvfølgelig også noget bøvl, at skulle have sko og strømper af for at holde styr på de næste 10 poster i talrækken!

Til gengæld lykkedes det Rigmor, efter mange og svære kalkulationer, at komme af sted på banen til korrekt starttid, men i lutter begejstring herover sprang hun over post 10! Hvor svært kan det være...?? Glemte jeg i øvrigt at nævne, at Herman igen bommede post 2, bare for en sikkerheds skyld. "*Hvad er der med den post 2 i Nordvest OK*"?? Til gengæld holdt Vivi Arildsen (Vendelboerne) og Elizabeth Borchorst (Mariager Fjord) fanen højt med sikre sejre i denne usædvanlige natsprint.

Sidste etape var en sprint i det historiske Sultanahmet-kvarter. Med udsigt til Den Blå Moske og Hagia Sofia Moskeen, spurtede vi rundt med næsen i kortet. Sikke en måde at opleve en by på! Ellen ledte efter posterne i Topkapiparken, men uheldigvis på den forkerte side af muren omkring paladsets have, mens Jane og de andre piger spurtede selvsikkert rundt på banen. Elizabeth gjorde rent bord og blev hyldet for sin sammenlagte suveræne 1. plads, skarpt forfulgt af Peters flotte 2. plads, mens vi andre måtte tage til takke med mere ydmyge placeringer. Mens vi ventede på præmieoverrækkelsen, nød vi tilværelsen på hotellets tagterrasse i bagende sol – lige ved side af stævnepladsen!

Sikke en herlig uge, og sikke dog et herligt rejseselskab at være en del af☺☺☺.

Tak til jer alle!

Helge Søgaard (Mariager Fjord)

"juniorløber" (H55!!!)